

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

מסורת הש"ס

(ט) מנהלנים מ: ערנן
 (כתיב) טקס טענים וסס
 טחא "מחלח" וכו' מרשי
 טע, וכו' מנהלנים ופרק
 טעטן כדעטן (ג) (זל
 טעט (ד) מחטות מו: סס:
 טעל: (חוטמחל דעטס
 טען: (ט) טעט
 טעט (סד) טעט מל: מל:
 טעט מ: (ז) מל מל ערנן
 (זל טעטן: ט) "למח
 למחוק. (טעט)
 "למח" (טעט) ידח
 (ט) וסס ידח טעט
 (זל דלחח: טעט)
 (חללח) (ז) ידחמח
 (זל דלחח טעט
 (ז) טעטן טעטן
 (ז) טעטן טעטן

מוסף דש"י

היובא בסוף המסכת.

תום' ר"י תומ

מנכסים הכוללים זה מביא אבי
אמה: קטני קודשין ביהא והדר
מני נשאת אלמא ביהא לזו נישואין
עבדי: כי קטני נשאת אשחרא.
אכסח ושטר דלזין עשין אשחרא.
אזל ביהא לעולם אימא לך דנשואין
עשה: מסקדסם בביאח. מדרע
האז אכל פחותא כמותא אדבע
בעין? ולינה ביהא: קאף. וזהו ראיה
להוציא מוציאם בגמ' וחיובין עליה
משום אשח איש. וזה קיבל בה
אביה קודשין: ומשחרא אס כובלה.
כסריא דנה נשעת מיתא דרנכתי
(ויקרא טו) ותבי ודמי דעלי:

לילה כדרכה אחר אלו משלם
נס, ונראה דלא גרים כולו.
הכי גרסינן סרק אלו נערות
התוכחות מ. כ. אמי רבי ורא

לפי שאינם צריכים עומקין וקשה דלית
ובעי' התם ל"ה מהי האי ומוסר גם שניה
מתעורר דיואל דופן (מה ד' מד') אל
דאשה נקטת לבעלה בעצמה אחיה
אחריה העצמה קונה היינו בשלל עשה
דאל לן קני בעצמה כיון שדעמו עשה
בעצמה היינו מתפרש כדלית לקנות
כן כל מקום שזמיר ביאה בעצמה
דשייך בה חמלה וסוף ודעמו נקט
קדושין וקשה לפרש דקדשה קונה
לנחש קטנה משנשאת ונראה למורי
במסכת תרומות ב"פ"ח דהכי מן
רבי אליעזר מחייב קרן וחומש רבי
שכן חרובים נח' ישראל ודלית בתרומה
במקום פלוני ויהיה לו להבדיל ב"י ימי
פלוני ולא מוקי לה בשנאשם

והיביבין עליה משום אשת איש. פ"ה א"ר. ס"פ א"ר. כ"ה עליה אחר דן קטע. א"פ"ה דהמה דלדלחא פ"ה דן קטע. קנין גמור והיביבין עליה אחר דממעטין לה לקמן בפירקין (דף ע"ט.) מא' ס' סורר ומורה (סנהדרין דף ט"ט.) דייק' דכ"י ל"ה קריש והסחא כ"יון דלאס' א"ה דלדעמא דהכ"י ל"ה קריש (ס' הסחא מ' ב' יצום הוא דכמ"י (דנרס כ"ה) א"ה א"ה א"ש דעלמא ק"י ודירוס ה"ו ד"ה ל"ה מסחמא א"ה דוקא א"ה"ה והס' פ"ה ל"ה משעין דלמא דמומח' על ד"ה א"ה ה"ה היינו דוקא עריות דומ' דקמ"י מומח' על ד"ה א"ה משעין דלמא

[illegible]

א לא חשיב לה ככחולה לענין
שלמי: לבדו. קרא ימירא הוא
תעשה דבר: שניהם שוים.
ענה: האי סברא. דעל עושה

אמר רבי יודא מודה
משלמי מאי שנא מק
קרא וזמא האיש אשר
האי לברו מאי עבדי ל
ומתו גם שניהם עד
ר' יאושעיא רבי יונתן
שכב עמה לברו ורבי
ליה אם כן נכתוב
בגמרא ר' יוחנן ור' יוחנן

בְּיָמָיו כָּל שֶׁ שָׁמַע
בִּיאָה קוֹנֵה אֶת סוֹף
כְּגוֹן שֶׁהִעֲרַה בַּהּ וּפְשָׁעָהּ
מֵאֲחֵר "אִי נָמִי לִכְתּוֹן
בְּכִיָּאָה מֵאִי אִמֵּר אֲמִי
הַכּוֹעֵל דַּעְתּוֹ עַל גַּמ
בִּיאָה נִשְׁוֹאֵין עוֹשֶׂה א
מִינָה לְיוֹרֶשָׁה וְלִמְטָא
אִמְרַת נִשְׁוֹאֵין עוֹשֶׂה
וּמִיפֵר דַּרְדִּיהּ וְאִי אִמֵּר
יֹרֶשָׁה וְאִנִּי מִיטְמָא
מֵאִי אִמֵּר אֲבִי ת"י
בְּקִדּוּשֵׁי בִכְסָף ע"ה
בְּמִצִּיאָתָהּ וּבְמַעֲשֶׂה
יִמְקַבֵּל אֶת גִּטָּהּ וְאִי
נִשְׁאָת יֹתֵר עָלָיו ו
בְּחִיָּה קִתְּנֵי בִיאָה ו

אחד מתקדשת בביא
משום אשת איש⁵

ההסא אמורלי דנפקי מלתא דר
 (ש"ר"מ מאי עביד ליה ומתו
 יטלו וכו') **כ** הוביע דרומי
 יקחא קיחא (ו) דעריית והערלא
 כ' כי אס הערלא ויפיר מיד
 גמר ציאה" והלשון מוכיח ד
 בערלאי אבל בססא דעמי
 קאמר וה"ק מחילי הערלא
 נאמן מירן דההיא צינמות אפי
 רצי קדושין כמיו ולא מיייר צי
 ר"ר יקח דמשפחה און הא
 וסס האסא שסיחה אוכלת צמרו
 הוסע פוטו וקאמר עלה בגמ
 והאצי מוסב גיטו ורואל א
 יסס ומלך סוס ור' וביאלו צה'
 הויא קטעה וקאמר מקבל את י

י"ה אם קיבל זה אביה קדושה
מכל העריות שבמורה וממנה
י"ח ימות (ס"ה: ע"ה) ע"ה
מנוריהם וקד"א דלג קריא
שם ינאף את אחת איש פרט לאח
מהך דהולבין בדיי נפשות את
אוי יום קאי הוי יום למימנו
אוי י"מ אפילו דעשתה דהיי קאי
תלד פרט לאילונית לכן נה
קאי נמי אהם בא עליה יום
י"ג דאם דמחינה משום אשה
י"ד דאם דמחינה ס"ה היא בא
י"ה דא"א אבל הבמה לא אש
י"ז אהן עריות דלא דמין ל

בכחות פרק הבא על יבמות (נח) [ב] אשה
והתחת ביאה. ויורק בעל הבית ודחת
נא וזה בסתם, ויורק איירי בנות
קדושה ואחרי כן עלה לשם שושבין, ואם
עושים כפי' (נח) [נח] ובפרק יורד (הא), ובי
מח, כן תמיד חזר ודלל כח חזר
פרק ארוסה (כד), כן תחת אישה פרט ארוסה
קנה אלא לדברים האמורים במפרשה. ואי
אל, והתם מירי שב עזר לשם נזות. אי
לביא לביא. כשקדש אינו אוכל מי
ושעה. ומתקשרת ביאה. ורביא חזק וזכר

עד שיהיו שניהם שוין.
הבא על הקטנה ולא
דף מד: ומייתי לה בסמוך
בא עליה אחד מכל הערויות

רבי לעזין קנס דכולהו
שאלא שאני התם דאמר
י שכב עמה לבדו ורבנן
יה מביעי להו ^(א) לכתבתי
שיהיו ^(ב) שוין כאחד דברי
אומר ^(ג) יומת אשה אשר
יוחגן לה אביהא מנא
קרא בעולת איש מאי
תני איבעיא להו תחילת
ביאה קונה נפקא מינה
מה ידה וקבלה קדושין
גדול דקא קני בתולה
ימור משמה דרבא כל
רבי ביאה ^(ד) איבעיא להו
ואו אירוסין עושה נפקא
לה ולהפר נדריה אי
יורשה ומיטמא לה
דת אירוסין עושה אינו
לה ואינו מיפר נדריה
ש ^(ה) דהאב זכאי בבתו
שטר וביהאי ^(ו) וזכאי
ידיה ^(ז) וכתבתה נדריה
יגנו אוכל פירות בחייה
הבעל ^(ח) שאוכל פירות
קתני גישאח כי קתני
רבא ^(ט) תא שמע
זה ואם כא בעליה
ומיטמאה את בעולה
למנא

[illegible][illegible]

לגמור הפראטרו לקנין אלא דמביי
מתחיל הקנין ואין בה' ג' מקדש בביא
ת' י"ל כי יקח ובעלה משמע ביא דבת
האשה אוכלת בתרומה עד שתכנס לתרו

פי' הקונטרס בני עונשין למ
נהירא דהא תנן בפ' יואל ד
ג' שנים ויום אחד כו' וקא
האמורות במורה מומחין על יד
גדול הצא על הקטנה חיי

דקטנה לאו ביה עושין היא ור
דהיא דהם אחיה כר
דפליג אדרבי ארשעא וד
זיהא סי' עד שיהי עושין
אחת ולא צנני עושין חלי
ואפילו גדול הבא על הקטנה
אם הם שרים בקטלוק ומיחו
דר"מ דאמ"ר צ"פ ד' וקא
דף טו:) גבי נערה המאורסה
סבר נערה ולא קטנה ומחמי
נערה אפילו קטנה בשמחה
מיהי רבי יעקב בר אבא
על קטנה המאורסה לרבי מ
לגמרי ממעטין לה או
ממעט לה אבל מחנך לא וק
למכתה ללגמרי ממעט לה
מסקילה ממעט לה אבל
והא בעינן שניהם שוין כלום
מיהא שאם הייתה גדולה
ולפירוש זה היחא דעבי
יעקב בר אבא צא
המאורסה לרבי מאיר מ
בזרוסה מיצטיל ליה מש
שוין צמיחה אבל צנאוסה
למציני שרי ומתחו
היתה גדולה היחה נמי בחנני
שוין למיחה אבל לפ"ה ק
מיצטיל ליה בזרוסה טפי
ומיהו י"ל כיון דמחו גם
צנאוסה פשיטא ליה דפני
בקטנה ארוסה מיצטיל
דמיח וקאמר עד שיהיו ש
לזכור דאפילו ארוסה נמי

דכחצי ומה האיש אשר שבת
ויר' ערנחא ליה 'למחשבו
אכל על יצמחו (בימות דף טז:)
על דקוף ביאה קוטה ואומר
כל המערה' והרצ' מרין
אחר' הערערה הערערה בצמר
ומ"ד (סע) הערערה ו
הערערה ה' נשואה כמו חופה
ה' י.ם על השתקף אס יכול האז
קטנה ומדיא רליה מהא דתקט'
ועד וכן העד שיהא אורל
לא ידעה רבנן אחרין במשנה
הנה' חפשי שאמרנו על המקדש
במסא אחרונה ובגון שאחרת
לא קטנה אין ארוב מקבל גיטה

חייצין עליה משום אשח אש
 דמכוכה פרק בן סורר ומורה
 אשח אש עליה ביש קנה' ו
 (הא.) עשו יצא בן עין כמא
 כמאמר גבדול קמ"ל ומיהו קש
 ירבו ימחו דילמא איילנות היא
 אקדוקין דאמי שמת קאי ולי
 יבייש משום אשח אש וקא
 אשח אש בין אשח בא עליה
 הטריות כו' לא הוה שמעין
 בן נחמי חייצין עליה משום
 דמכוכה דאי לא אלא הוה
 יצין עליה משום אשח אש א
 ת. (ו'ע' חוס' יבמות ז: וחס' סנה

הי אמתה הקנה מחלת הנראת ריב
שכבר השיח הבחילי קדם ממ הערא
ר קרוינין בשמעתי (ש. ט. ר.)
נפח. כתובות נ. ו. דהיינו מלש א
לשמעין וכו'. חסי טו.

עט גדול
יוסף (נדד)
אמר אם
יה משמע
ב ואע"ג

[illegible][illegible][illegible][illegible]

Tél. FR : 0

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones

Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com